

I

Prvi urejeni nauk o pisavi imamo Slovenci v Bohoričevi slovnici (1584), že od 17. stoletja pa so pravopisna pravila tudi v predgovorih k raznim knjigam, npr. pri Janezu Svetokriškem (1691). Pravopisni del imajo prav tako vse pomembnejše slovnice od Pohlina (1768) prek Kopitarja (1808) in Janežiča (1854) do Škrabčevega slovnicega orisa (1893). Vlogo pravopisa so deloma opravljali tudi številni slovarji od Megiserjevega (1592) do Pleteršnikovega (1894, 1895).

Prvi samostojni pravopis smo dobili konec preteklega stoletja (Fran Levec, 1899); drugi mu je sledil po enaindvajsetih letih (Anton Breznik, 1920), tretji po petnajstih (Anton Breznik in Fran Ramovš, 1935), četrti po petnajstih (SAZU, 1950), peti po dvanajstih (SAZU, 1962). Šesti pravopis je nastajal razmeroma dolgo: predlog pravil zanj je izšel po devetnajstih letih (1981), po še devetih letih prihajajo v javnost *Pravila* kot prvi del; drugi del, *Slovar*, bo izšel pozneje.

Komisija za slovensko gramatiko, pravopis in pravorečje pri SAZU (A. Bajec, J. Rigler, J. Toporišič) se je leta 1972 kot svoje prve naloge lotila priprave novega pravopisa: oblikovala se je kot predsedstvo pravopisne komisije in izdelala osnutek pravil. Leta 1973 je bila imenovana širša pravopisna komisija, katere člani so bili poleg predsedstva še B. Kreft, J. Moder, B. Pogorelec, S. Suhadolnik, B. Urbančič. Pravopisna komisija je predlog pravil pripravila do leta 1976 in ga tedaj predložila v potrditev predsedstvu SAZU, da bi ga tiskanega dali v javno obravnavo. Iz komisije je še pred recenzijskim postopkom izstopil B. Urbančič, med njim pa B. Kreft in A. Bajec. V letih 1977, 1979 in 1980 so bili poglobitveni deli pravil objavljeni s komentarji v Slavistični reviji. Leta 1980 je bilo po dogovoru med SAZU in Republiško konferenco SZDL sklenjeno, da se celotni predlog pravil objavi v posebni knjigi in se tako omogoči javna obravnavo. Leta 1981 je delo izšlo z naslovom *Načrt pravil za novi slovenski pravopis* (natis so oskrbeli J. Rigler, S. Suhadolnik, J. Toporišič).

Po izidu se je začela javna razprava v posameznih združenjih (pisatelji, prevajalci, slavisti, geografi, gledališčniki, časnikarji, delavci filozofske fakultete) in v množičnih občilih (radio, televizija, časopisje, revije); posamezniki so svoje pripombe k *Načrtu* pošiljali zlasti Inštitutu za slovenski jezik pri SAZU. Razpravljanja se je udeležilo razmeroma veliko ljudi; tiskanih in rokopišnih odzivov in polemik je bilo nad sto.

Po končani obravnavi je bila leta 1982 po dogovoru med SZDL in SAZU imenovana komisija za pregled pripomb iz javne razprave in za pripravo dokončnega besedila pravil. Člani komisije so bili K. Gantar, B. Grafenauer, J. Jurančič, J. Menart, J. Moder, B. Pogorelec, J. Rigler, S. Suhadolnik, J. Toporišič, J. Udovič, B. Urbančič. Člana komisije sta bila tudi vsakokratni predsednik Sveta za kulturo in zastopnik Sekcije (pozneje Sveta) za slovenščino v javnosti pri RK SZDL (prva sta bila to M. Rotovnik in M. Kmecl). Na prvi seji (9. 6. 1982) je komisija izbrala podkomisijo za pripravo povzetka stališč iz javne razprave (B. Pogorelec, S. Suhadolnik in J. Dular, ki ga je SAZU nato imenovala za člana komisije). V članstvu komisije je prišlo do več sprememb: umrla sta J. Rigler (1985) in J. Udovič (1986), izstopila sta J. Jurančič (1983) in B. Urbančič (1983), vstopil pa je kot zastopnik Sveta za slovenščino v javnosti M. Ahlin (1983); leta

1984 je postal član komisije F. Jakopin. Predsednik komisije je bil do leta 1987 B. Grafenauer, od njegove obolevnosti leta 1984 ga je tri leta nadomeščal J. Menart, leta 1987 je predsednik komisije postal F. Jakopin. Komisija je delala večinoma na rednih skupnih sejah (ob različni udeležbi svojih članov), posebne naloge pa so opravljale manjše delovne skupine (npr. za preglednice pisav tujih jezikov F. Jakopin, J. Moder, S. Suhadolnik, J. Toporišič) in posamezniki. Poročevalec na sejah je bil J. Toporišič. Končno besedilo so tehnično za tisk pripravili J. Moder, S. Suhadolnik, J. Toporišič, korekture pa so opravili F. Jakopin, J. Moder, S. Suhadolnik in J. Toporišič.

Komisija je pretehtala vse pripombe k *Načrtu* (v marsičem so si nasprotovale); na podlagi sprejemljivih pripomb in na podlagi predlogov svojih članov na sejah (vseh je bilo nad 200, deloma v podkomisijah) je izdelala sedanje besedilo. Poglavitne spremembe glede na *Načrt* so:

- v vseh poglavjih je precej stvari povedanih natančneje, besedilo je deloma razširjeno, veliko pa je tudi skrajšanega ali drugače razporejenega; to zadeva tako posamezne kategorije kakor tudi ponazarjalno gradivo (zbrano iz več vrst besedil); strokovno izrazje je pojmovno in poimenovalno bolj približano jezikovni zavesti srednje izobraženega uporabnika (v ta namen sta *Pravilom* dodana slovarček manj znanih jezikoslovnih izrazov in nadrobno razčlenjeno kazalo); komisija si je prizadevala za stilno dognanost razpravnega jezika;
- v pravopisnem delu so pomembnejše spremembe pri rabi velike začetnice (npr. pri predložnih lastnih imenih), pri ločilih (stičnost), pri pisanju skupaj ali narazen (zloženke, predložne zveze), pri deljenju (tip *film*), pri prevzemanju tujih prvin (pisno podomačevanje), pri krajšavah in nečrkovnih znamenjih;
- v glasoslovju je večja sprememba v rabi naglasnih znamenj na *e* pred *j* in na *o* pred *v*;
- v oblikoslovju so opuščeni osnovni pregibalni vzorci (npr. sklanjanjanje, spreganje), tako da so zdaj obravnavane le posebnosti;
- v besedotvorju je uveljavljeno enotno pojmovanje zloženek in vpeljana ostrejša razmejitev med predložnimi zvezami in ustreznimi prislovi;
- pri zvrstnosti je bolj poudarjena zbornost; manj strogi zvrsti knjižnega jezika, tj. knjižnemu pogovornemu jeziku, je pripisano omejeno število razločevalnih lastnosti;
- neknjižni zvrsti sta pogovorna (pogovarjalna) in narečna;
- oznake (kvalifikatorji) za zvrsti, stil in drugo, namenjene slovarskemu delu pravopisa, so tipološko pomnožene, temeljiteje razložene in ponazorjene;
- preglednice za razmerje črka – glas, glas – črka in za pisno oz. govorno prevzemanje iz drugih jezikov so bile izpopolnjene in glede na predloge iz javne razprave predstavljene na konec knjige;
- število dvojnic je precej zmanjšano, zvrstno in stilno pa so bolj določene.

V *Pravilih* uveljavljena določila so bila v komisiji sprejeta največkrat soglasno, pri nekaterih vprašanjih pa večinsko.

Komisija se zahvaljuje vsem udeležencem javne razprave o *Načrtu*, svetovalcem za pisave tujih jezikov, ne nazadnje svoji tajnici Ireni Orel-Pogačnik.

Ljubljana, oktobra 1988

II

Po izidu SP1P 1. 1990 je pravopisno skupino do imenovanja Komisije za sestavo slovarskega dela novega slovenskega pravopisa vodil F. Jakopin. To komisijo je imenoval predsednik SAZU J. Milčinski spomladi 1990. Konstituirala se je kot uredniški odbor: njegov predsednik je postal J. Toporišič, kot člani pa so v njej delovali: J. Dular (razen od 11. 9. 1990 do 19. 5. 1992 in od 6. 2. 1996 do 8. 4. 1997), V. Gjurin (do 24. 9. 1991), F. Jakopin (do 21. 12. 1993), J. Moder (do 29. 11. 1994), B. Pogorelec (do 24. 9. 1991), A. Vidovič Muha (do 24. 9. 1991); 21. 2. 1995 je z dekretom predsednika SAZU F. Bernika postala članica uredniškega odbora M. Hajnšek - Holz.

Prva seja komisije je bila 19. 6. 1990, vseh sej pa je bilo do oddaje besedila založbi čez 400; razen izjemoma so bile v stavbi SAZU. Po raznih odhodih članov komisije se je pri preostalih članih uredniškega odbora utrdila zavest o obvezni prisotnosti na vseh vsakotredenskih triurnih sejah; nanje so bili občasno vabljeni tudi redaktorji, na začetku in še kdaj skupinsko, nato večinoma posamično. L. 1991 je bilo pri ministrstvu za znanost pridobljeno mesto za tajnico komisije. To mesto je (od 1. 4. 1991 do 10. 8. 1999) zasedala M. Jež; za njo je delo prevzela N. Holz.

Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša je komisiji dodelil devet redaktorskih sodelavcev. To so bili: M. Ahlin, A. Gložančev, Z. Praznik (od 8. 6. 1990), P. Weiss (od 8. 6. 1990 do 8. 12. 1999), P. Kostanjevec (od 19. 6. 1990 do 27. 8. 1991), L. Bokal in J. Keber (od 4. 6. 1991), B. Lazar in J. Snoj (od 4. 9. 1991).

Nabiralci besed za iztočnice so bili v komisiji štirje: že v 70. letih B. Urbančič, B. Pogorelec in J. Moder za lastna imena, S. Suhadolnik pa za občna; v 90. letih je bil za geslovnik odgovoren S. Suhadolnik (od 19. 6. 1990); od 4. 6. 1991 je občnoimensko besedje zbirala tudi N. Vojnovič, po Suhadolnikovi smrti (10. 8. 1992) pa je bila edina iztočničarka za občna imena. P. Weiss je bil iztočničar za lastna imena pri črkah od K do Ž, pri občnoimenskem pa za polovico črk P in S. Pri sestavi geslovnika za črko P so sodelovali vsi redaktorji. Za črke N–Ž so predlagano besedje odobraval J. Toporišič, J. Dular in M. Hajnšek - Holz.

Toneme glede na SSKJ novih enot je določal V. Nartnik. Riglerjevo tipologijo tonemskosti je inoviral J. Toporišič in jo v redakcije črk od A do M tudi sam vnesel; marsikateri besedi slovarja je drugačno tonemskost od prvotno predlagane določil J. Dular (večinoma s pritrditvijo J. Toporišiča).

Vnašalci redakcij in njihovih recenzijskih popravkov so bili: P. Weiss (polovica črke A in črka B; poleg tega je opravljal še druga tehnična in usklajevalna dela, npr. prvi vnos redakcij, vnos korektur, pripravljajl priložnostne sezname redigiranega ipd.), N. Jerman (od junija 1994 deloma, v celoti pa od 15. 5. 1995), tajnica komisije M. Jež (od 1. 9. 1991 do 10. 8. 1999), A. Lap (od 11. 11. 1997 do 20. 5. 1999 v celoti, dalje deloma), L. Uršič (od 2. 12. 1997), N. Holz in H. Majcenovič (ti dve od 20. 7. 2000).

Tehnična usklajevalka redakcij pod vodstvom M. Hajnšek - Holz je bila P. Kostanjevec (od 1. 11. 1997), deloma sta usklajevali tudi strokovni sodelavki H. Majcenovič (od 1. 11. 1995) in N. Holz (od 14. 9. 1999).

Opravljenost delo in avtorstvo

J. Toporišič je pripravil splošni koncept celotnega pravopisa in bil avtor skoraj vseh pisnih predlog za delo na sejah komisije že za SP1P. Kot predsednik Komisije za sestavo slovarskega dela novega slovenskega pravopisa je vodil celotno delo, vodil seje in zanje revidiral zapisniške predloge (hranijo se v arhivu komisije; tako tudi mesečna, četrletna in letna poročila).

Glede utemeljevanja teoremov v *Načrtu pravil za novi slovenski pravopis* (1981) prim. Toporišič-Riglerjeve komentarje v *Slavistični reviji* 1977, 1979 in 1980 in polemike z B. Urbančičem. Omenjeni naj bodo še Toporišičevi samostojni odgovori kritikom *Načrta* in druga dela s (tudi) pravopisno tematiko.

Iz poročila Projekt Slovenski pravopis, avgust 1992: »Pravopisni slovar podaja (pri občno- in lastnoimenskem gradivu, tj. pri besedah in večbesednih zvezah) vse, kar zadeva knjižnojezikovno normo: najprej pravopisni zapis, vključno z naglasnostjo (jakostno in tonemsko), izgovor, vrsto pregibanja (oblikospreminjevalnega in oblikotvornega oz. le oblikoglasnega), vezljivost (in deloma družljivost) in stilno vrednost vsega navedenega in besedja – vse z ustreznim ponazarjanjem, kjer je to potrebno.«

Leta 1994 je predsednik komisije na pobudo II. razreda SAZU pisno podal podrobno razvito zasnovo slovarskega dela SP (obogateno s pripombami članov komisije in redaktorjev); z naslovom Teoretična podstava slovarja novega SP je bila v *Slavistični reviji* (455–473) istega leta tudi objavljena. Od vzorcev iz slovarskega dela (*Načrt*, 206–215) se v marsičem loči: dodan je tonemski naglas, navedene so tudi podiztočnice (in male podiztočnice), čustveno zaznamovanemu se med pokončnicami dodajajo (približni) pomeni, samostalnikom se dodajajo oznake za podspola živost in človeškost, uvedena je oznaka za neštevnost (skupno, pojmovno, snovno), lastnoimenskemu so dodane štiri oznake (osebno ime, prebivalsko ime, zemljepisno ime, stvarno ime), zaimkom pa vrste; dodane so morfemske iztočnice (predpone, pripone, popone ter obrazila in deli zloženk); prislovi in povedkovniki so iztočnice in imajo vrstovno oznako; določnejši so zapisi izgovora (v oglatem oklepaju); vodoravna črtica nad samoglasniki (ali nad *r*) tonemskih dvojnic iz SSKJ je razvezana ($\bar{a} \rightarrow \acute{a}$; $\hat{a}$ oz. $\acute{a}/\hat{a}$).

Po objavi teoretične podstave slovarskega dela novega SP je bilo uveljavljeno še naslednje: prevedba nekaterih iztočnic v podiztočnice (podiztočnice so npr. feminativni, redki maskulativni so iztočnice, pojmovni samostalniki na *-ost*, izpeljanke iz lastnih imen), zapisovanje rodnika ednine pri samostalnikih moškega spola z osnovami na izglasne *c j č ž š dž* (npr. **délec** -lca m z -em); deležniki stanja so iztočnice in imajo lahko podiztočnico na *-ost* (**usáhel** /.../ **usáhlost**); vršilci dejanja, nosilci poteka ali lastnosti lahko dobivajo feminativne podiztočnice (**délavec** /.../ **délavka**) – to velja tudi za druge vrste moških bitij; moška osebna imena dobivajo feminativne podiztočnice (**Andrej Andreja**, **Jurkloštrčan Jurkloštrčanka**; **Bregar** m, psp **Bregarica**); svojilni pridevniki iz moških podstav na *c j č ž š dž* so podiztočnice (**učitelj učiteljev**, **Bush Bushev**), iz ženskih podstav pa tedaj, če se jim izglasni *-c-* pred *-in* premenjuje s *-č-*: (**učiteljica učiteljčin**); oznaka tipa prisl. nač. (prislov načina) je zamenjana z nač. prisl. (načinovni prislov; podobno pri vezniku, členu in medmetu); določeno je zaporedje podiztočnic in malih podiztočnic: a) **učitelj**: **učiteljica**, **učiteljev**, **učiteljčin**; b) **Slovenija**: **slovenski**, **Slovenec**, **Slovenka**, **Slovenčev**; **Bregaričin**; c) **mlád** -a -o: **mládi** -a -o, **mlájši** -a -e, **mládi** -ega m, **mlájši** -ega m, **nájmlájši** -ega m, **mláda** -e ž, **nájmlájša** -e ž, **mládo** -ega s, **od mládega** čas. prisl. zv., **mládost** -i ž; prislovi, tvorjeni iz primerniške podstave pridevnika, imajo v oglavju navedeno tudi to obliko: **močnó** /.../ močnej(š)e; povedkovnik je zmeraj iztočnica: **všeč**, **razburljivo**, **oblačno**, (biti) **sram**; izmed več moških prebivalskih imen se kot podiztočnici k isti iztočnici navajata največ dve, feminativ pa le za prvo, pogostejše

moško ime (**Blějec** -jca tudi **Blějčan** -a /.../ **Blějka** -e; **Šentrúpertčan** -a tudi **Šentrúperčan** -a /.../ **Šentrúpertčanka** -e); pri posebnih oblikah se opozarja na navadne, pri navadnih pa ne na manj navadne oz. slabše; pri samostalnikih 2. moške sklanjatve se prepoveduje svojilni pridevnik na *-in*: **Jama** -e /.../ **Jamov** -a -o, **Jamin** -a -o; svojilni pridevnik samostalnikov tipa **Marko** -a je *Markov*, zato ima oblika *Markotov* oznako ° (nepravilno); stilna ali zvrstna oznaka pridevniške iztočnice se pri podiztočnicah lahko ponavlja ali spreminja: **cágav** -a -o; bolj ~ (á) nekñj. ljud. *neodločen, malodušen cágavost* -i ž, pojñ. (á) nekñj. ljud. *neodločnost, malodušnost*; **břz** -a -o; bolj ~ (ř) neobč. *hiter, nagel*: ~a hoja /.../ **břzi** -ega /.../ prakt.sp. voziti se z ~im z *brzovlakom* **břzost** -i /.../ neobč.; zapis težje predvidljivega izgovora lastnoimenske iztočnice se pri podiztočnici ne ponavlja: **Bráila** -e [ají] /.../ **bráilski** /.../ **Bráilčan** /.../ **Bráilčanka** /.../; **Buck** -a [bák] m, oseb. i. (á) **Buck** -- ž, oseb. i. (á) |ameriška pisateljica|: romani Pearl ~, romani °~; **Búrgtheáter** -tra [rkte] m, stvar. i. (úá) |dunajsko gledališče| **búrgtheátrski** -a -o (úá); zveza *i* + *samoglasnik* ima zapisan izgovor z [j], npr. **socialen** -lna -o [ija], **anion** /.../ [ijo] (če je *-i-* na koncu predpone ali prvega dela zloženke, tega opornika seveda ni, npr. **antialkoholen**, **protialkoholen**, **polietilen**).

Predsednik komisije J. Toporišič je zaradi zapletenosti problematike redigiral zaimke, predloge, predpone, pripone in medpone oz. te vrste obrazila, posebno pozorno preveril redakcije veznikov, izdelal tipologijo obravnave števnikov (glavnih, ločilnih in množilnih) in predelal način zapisovanja tonemskih tipov (glede na SSKJ). Dosti si je prizadeval tudi za ponazarjanje rabe nedoločnih pridevnikov v vlogi povedkovega določila. Pri oznakah je posvečal posebno pozornost žargonskemu. 500 najpogostejšim slovenskim priimkom je pripisal ljudske feminative (odmike od teh pa je na podlagi svoje govorice zapisal J. Dular). Opravil je zadnjo recenzijo redakcij vseh črk razen črk P in Z.

Član uredniškega odbora J. Dular si je prizadeval za ustrezno ponazarjanje ter zvrstno oz. stilno določanje besedja; na podlagi svojega osrednjedolenjskega govora je preverjal Riglerjevo in Nartnikovo otonemljanje besedja; od črke N naprej je skupaj s predsednikom dajal soglasje k predloženim besedam za slovarski alfabetarij in predlagal uvrstitev 500 najpogostejših slovenskih priimkov, zanje pa k predsednikovim podal tudi nekatere ljudske feminative iz svojega dolenskega govora; kritično presojal predsednikove redakcije slovarskih enot (vključno s števnik) in besedila, zlasti o teoretični podstavi slovarja v vseh fazah; poleg predsednika je sodeloval pri recenziji stvarnega kazala k SPIP in pri redigiranju treh zadnjih izdaj SPIP ter pravil za natis slovarskega dela pravopisa. Bodi omenjeno še to, da je uveljavil okrogli oklepaj za zaznamovanje knjižnopogovornega nedoločnika v oglavju in pokončni oklepaj za zaznamovanje ustreznikov vsega čustveno obarvanega ter uredil tipologijo slovarskih sestavkov za imena črk.

Članica uredniškega odbora M. Hajnšek - Holz je bila v času priprave slovarskega dela SP vodja leksikološke sekcije v Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša, sicer pa je sourednica vseh petih zvezkov SSKJ (za zadnji dve knjigi tudi članica glavnega uredniškega odbora). V projekt slovarja novega SP je prinesla slovaropisne izkušnje iz dela za SSKJ, zlasti tehnične (npr. o vrstah tiska, stavi ločil, mestih zapisa česa) in organizacijske; bila je vez med uredniki oz. inštitutom, direktorjem ZRC SAZU in uredniškim odborom, vodila evidenco opravljenega redaktorskega dela in dela vnašalk ter o vsem tem obveščala uredniški odbor, mu prinašala vprašanja v zvezi z redigiranjem, odločitve uredniškega odbora pa sporočala redaktorjem, pregledovala redigiranje glede enotnosti reševanja istovrstnega, dala pobudo predsedniku za njegovo redigiranje zaimkov, predlogov, pon, obrazil in števnikov; bila je informatorka o reševanju nekaterih slovaropisnih pojavov pri nastajanju SSKJ; poleg tajnice je skrbelo za reprodukcijo gradiva za recenzijo redakcij; krčila in izpopolnjevala je širši geslovnik od N do Ž, poleg predsednika pa tudi dodajala identifikacije za lastnoimensko.

Član uredniškega odbora J. Moder je za 4. izdajo SP1P sestavil stvarno kazalo. Za slovarski del je predlagal seznam lastnih imen in krajšav za črke od A do J ter pridevnike na *-ski* iz lastnih imen.

Član uredniškega odbora F. Jakopin je tvorno sodeloval pri sprejemanju načel za slovaropisni prikaz izbranih enot pa tudi pri presoji poskusnih redakcij črk B in C.

Redaktorji in drugi sodelavci so bili uredniškemu odboru dodeljeni postopoma. Uredniški odbor jim je po krajšem uvajanju razdelil redakcijske in iztočniške naloge po besednih vrstah: M. Ahlin je dobil glagole (kasneje tudi deležnike stanja na *-č, -l, -n/-t*), Z. Praznik pridevnik (prvotno vključno s popridevljenimi deležniki), A. Gložančev lastna imena (vključno s pridevniki z lastnoimensko podstavo), B. Lazar, L. Bokal in J. Snaj občnoimenske samostalnice (netvorjene, izglagolske in izpridevniške, izsamostalniške), J. Keber prislov, povedkovnik, števniki, zaimki, vezniki, predlogi, členki, medmet in sestavine zloženki. (P. Kostanjevec je bila ob razdelitvi redaktorskih nalog komisiji že odzveta.) N. Vojnovič je postala pomočnica iztočničarja S. Suhadolnika, po njegovi smrti l. 1992 pa iztočničarka občnoimenskega. V. Nartnik je prevzel otonemljanje, P. Weiss pa (po Suhadolniku in Modru) zbiranje lastnoimenskih iztočnic.

Spremembe med redigiranjem: Zaradi številsko nesorazmerne količine pridevniških enot so redigiranje pridevnikov z začetnicama P in Z prevzeli tudi drugi redaktorji; za lažjo delitev občnoimenskih samostalnikov so si redaktorice po določenem času (A–Č) svojo tvarino za redigiranje delile po abecedi na tretjine (oz. na četrtine, ko je samostalnice za črke G–P redigiral tudi J. Keber, za črko H pa vse).

P. Jakopin je izdelal računalniški program, s katerim so bile redakcije z listkov prenesene v elektronski zapis, nato pa abecedno površčene v t. i. združene redakcije.

Uredniški odbor je vnesene redakcije presojal ter predlagal popravke in izpopolnitve. Iztis celotnega slovarskega besedila je za recenzijo pripravila N. Holz. Po končani recenziji predsednika uredniškega odbora (deloma tudi člana J. Dularja) so redaktorji ter N. Vojnovič in P. Kostanjevec združene redakcije po navodilih uredniškega odbora popravljali, usklajevali in izpopolnjevali. Po vnosu recenzijskih in usklajevalnih popravkov je bilo celotno slovarsko besedilo ponovno odtisnjeno, pozneje pa še kodirano za oddajo založbi (N. Holz).

Pravopisna pravila so bila za to izdajo še nekoliko izpopolnjena; v elektronsko obliko jih je prenesla H. Majcenovič (s sodelovanjem P. Jakopina). Dodana so jim bila še Slovaropisna pravila (pripravil jih je J. Toporišič). Določitev paragrafov ter stvarno in razčlenjeno kazalo Slovaropisnih pravil je delo N. Holz in H. Majcenovič.

Ljubljana, julija 2001

K drugemu natisu Slovenskega pravopisa 2001

V drugem natisu Slovenskega pravopisa 2001 so bile v mejah možnosti odpravljene nekatere pomanjkljivosti oz. napake, ugotovljene v času od prvega natisa.

Ljubljana, februarja 2003